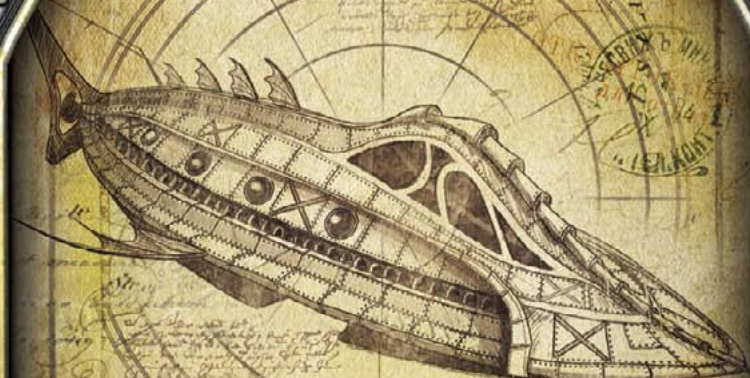

BERND
PERPLIES

BÁJNÁ PEČET

VEK MAGIE

FRAGMENT

VĚK MAGIE

BÁJNÁ PEČEŤ

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Bernd Perplies
Věk magie – Bájná pečeť – e-kniha
Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

BERND
PERPLIES
BÁJNÁ PEČEŤ

BERND
PERPLIES
BÁJNÁ PEČEŤ

Členům „diskrétní společnosti“ MPS

*Je mi opakovaným potěšením s vámi popíjet, kouřit
a filosofovat nad bohy a světy.*

EVROPA

L. P. 1897

ATLANTICKÝ
OCEÁN

STŘEDOATLANTICKÝ HŘEBET

Island
Grýkjavík

IRSKO
Edinburgh
Londýn

ANGLIE
Amsterdam
Paříž

FRANCIE
Německo
Berlín

RAKOUSKO-UHERSKO
Víděň
Budapešť

OSMANSKÁ ŘÍŠE
Dunaj
Istanbul

RECKO
Atény
Kreta

STŘEDOZEMNÍ MOŘE
Tripolis

AFRIKA
SAHARA

FRANCOUZSKÁ
SEVERNÍ AFRIKA

Alžír
Tunis
Rabat
Marrakeš

SAHARA

ITALIE
Řím
Sicilie

SVÝCARSKO
Paříž

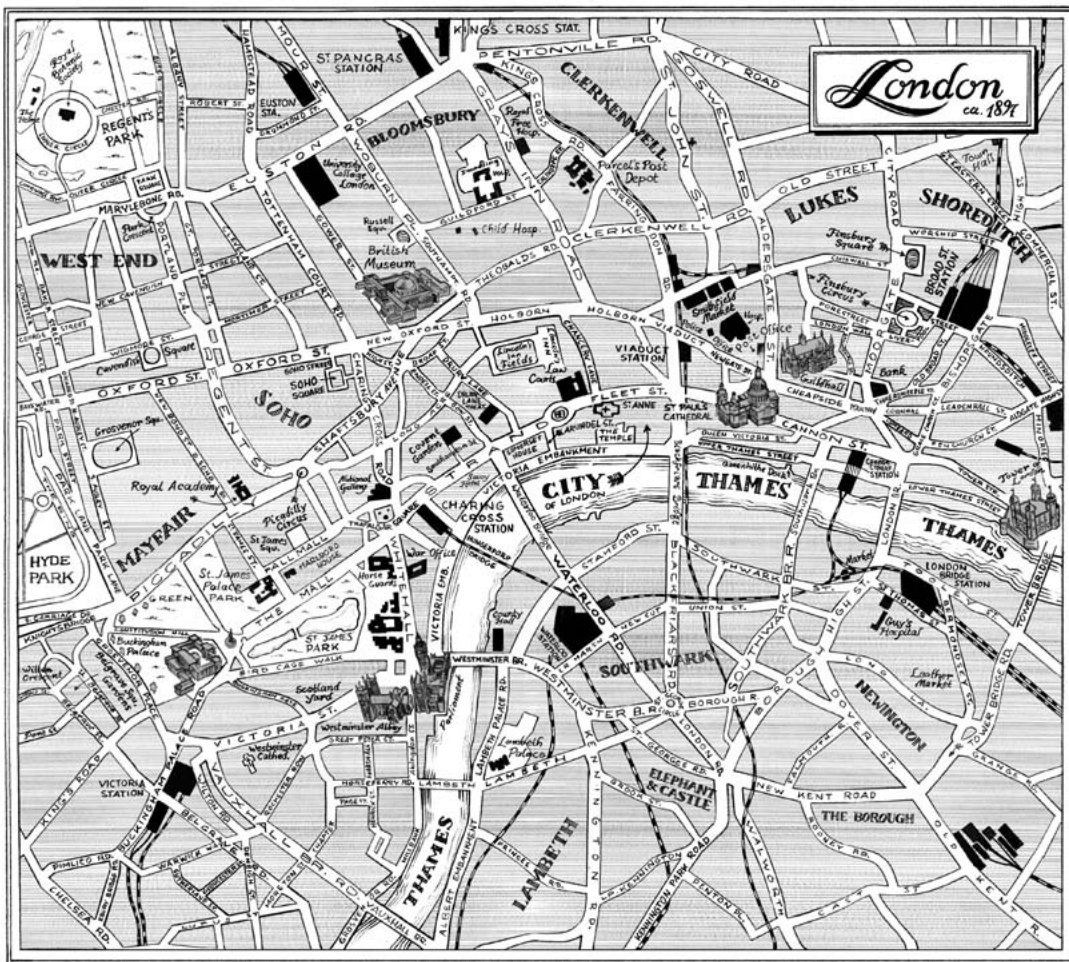
DANSKO
Oslo

NORSKO
Stockholm

ŠVEDSKO
Helsinky

FINSKO
Petrohrad

RUSKO

Na jaře roku 1897 došlo ve Velké Británii i v dalších zemích světa k celé řadě mysteriózních událostí, jejichž příčina nebyla nikdy zcela objasněna.

Legendy uvádějí, že se skupině příslušníků jednoho tajného londýnského společenství podařilo vyzdvihnout z mořských hlubin bájnou Atlantidu a navrátit tak zpět na Zemi magii.

Na základě opakovaných vyjádření britského královského domu, stejně jako vatikánské kongregace s odvoláním na římskou a všeobecnou inkvizici, se tyto pověsti nezakládají na pravdě.

Podle prohlášení z výše uvedených míst se události popsané na následujících stránkách...

...nikdy nepříhody.

PROLOG:

PRAZDROJ MAGIE

„Na ostrově Atlantida se nacházela veliká a nádherná královská říše, která vládla nejen celému ostrovu, ale i mnohým okolním ostrovům a části pevniny. Avšak přišla mohutná zemětřesení a záplavy a během jednoho jediného strašného dne a noci se celý ostrov Atlantida propadl do mořských hlubin.“

Platón, TIMAIOS

(volně podle Benjamina Jovetta, 1892)

18. duben 1897, 18:34 hodin SEČ (15:34 hodin místního času)

Středoatlantský hřbet, přibližně 1 600 námořních mil od afrických břehů

Svět byl temně modrý a měl průměr necelých deset coulů.

Alespoň tak to připadalo Duncanovi Hyde-Whiteovi, když hleděl skrz okrouhlý průhled nemotorné polokulovité helmy a usilovně se snažil zorientovat ve světelném kuželu, který vycházel z robustního reflektoru upevněného na jeho hrudi. Světelné paprsky se odrážely od zvířených drobků částeczek vznášejících se všude kolem a v kalné vodě zářily jako myriády nově zrozených hvězd v pradáv-

ných temnotách vesmíru. Duncan se nemotorně pootočil doprava. Rozptýlený nažloutlý proud světla osvětlil hejno stříbřitě se lesknoucích rybek, nehybně vyčkávajících nad rozčepýřenými povlávajícími chaluhami. Vyděšené neobvyklým jasem zmizely rybky během mžiku jako střely, jako by se tím vysmívaly jak obrovskému tlaku vody, tak i Duncanově nemotornosti.

Duncan jen pobouřeně zafuněl a soustředil se na pohyb své levé nohy, aby vůbec dokázal udělat další namáhavý krok, který by ho po písečném dně přiblížil směrem k temným a nezřetelným stínům, kde očekával svůj cíl. Trčel ve stříbřitém, nepohodlném, neforemném, až monstrózním potápěčském obleku, do nosu ho štípal ostrý zápach potu a zvlhlého kovu vycházející z hlubin jeho ocelového úboru. Z čehosi, co tvarem připomínalo sud, trčely dvě paže a dvě nohy, vytvořené z mnoha kloubovitě pospojovaných článků a zakončené neohrabanými klepety a těžkými ocelovými botami. Okolo levé paže měl omotaný široký kožený řemen, na němž byl upevněný nevzhledný kovový válec, dlouhý přibližně tři stopy, který Duncan vláčel po mořském dně sotva půl kroku za sebou.

Na svrchní straně helmy, která se přicvakávala na výstupní otvor kovového obleku a momentálně byla pro jistotu zajištěna čtyřmi čepy, začínala tlustá hadice, která Duncana spojovala s přibližně čtyřicet kroků vzdálenou vznášející se ponorkou *Nautilus*, jež ho sem dopravila. Hrbolatá hnědá hadice připomínala pupeční šňůru – vedoucí z ocelového břicha materské lodi ke kovovému tělu překotně porozeného potomka –, a jako příměr to nebylo nic scestného, protože Duncanovi skrze onu hadici přiváděli z útrob *Nautila* nezbytný vzduch potřebný k dýchání, lehce zavánějící solí a rzí.

Duncan učinil další těžkopádný krok, při kterém se stejně jako

u každého předcházejícího pral s vlastní vahou i s vodními masami, jež ho obklopovaly. Nenáviděl ten oblek. Jejich hostitel, průmyslník a multimilionář Charles Gordon Bennett, si sice nepřestával celou jeho promyšlenou konstrukci, ve které tkvěly stovky hodin práce vynalézavých inženýrů a mnoho tisíc britských liber, nadšeně pochvalovat, ale Duncan si v něm připadal jako neohrabaný mechanický člověk, jako kdyby nějaký šílený hodinář uvedl do života fantazie H. G. Wellse.

U levého ucha mu zapraskalo a Duncan uslyšel plechový hlas Victora Wellingtona, valící se na něj z reproduktoru umístěného na vnitřní straně jeho mohutné helmy. „Duncane?“

Jako ve zpomaleném filmu se otočil o sto osmdesát stupňů a do jeho zorného úhlu se dostal trup *Nautila*, snýtovaný z ocelových desek. Ponuře a hrozivě jako pravěká mořská nestvůra se šikmo nad ním jako černý stín na nepatrně světlejším pozadí podmořské hlubiny vznášela ponorka připomínající svým tvarem obrovitou rybu, kolos enormních rozměrů, plavidlo, u něž by i pouhou možností existence prohlásili současní přední vědci za totální přelud chorého mozku. Podmořský člun nesvědčil pouze o Bennettově nesmírném bohatství, ale i o jeho doslova chorobné posedlosti francouzským mladým literátem jménem Jules Verne, který přibližně před čtvrt stoletím vydělal spoustu peněz a získal světovou proslulost nejružnějšími příběhy z budoucnosti – mimo jiné i podmořskou odyseou s názvem *20 000 mil pod mořem*, ve které si autor vymyslel podmořské plavidlo, jež tomuto zde posloužilo jako předloha. *Možná, že by si fascinovaný Verne i cvrknul do svých francouzských spisovatelských kalhot, kdyby věděl, že jeho bláznivý výmysl převedl v ocelovou skutečnost ještě větší blázen, běželo Duncanovi hlavou.*

Sám sebe považoval Duncan za muže ulice a muže činu. Dobrodružství vytištěná v magazínech a knihách ho nikdy nijak zvlášť nezajímala. Na tom se nic nezměnilo ani poté, když společně s Mistrem Wellingtonem vstoupili na palubu *Nautila*, Bennettova zhmotněného dvacetiletého snu a úsilí, držného dosud v přísné tajnosti. Během necelých deseti dnů plavby od jižního pobřeží Anglie až sem, ke Středoatlantskému hřbetu, si vyslechl tolik báchorek o lidech cestujících v balonu, jezdících po Měsíci a o nehodnověrném kapitánu Nemovi, za jehož legitimního dědice se Bennett očividně rád považoval, že Duncanovi to stačilo na celý život.

„Duncane, slyšíte mě?“ Wellingtonův ostřejší tón ho vrátil do přítomnosti.

„Slyším vás, profesore,“ potvrdil.

„Jak pokračuje hledání?“

Jeho Mistr – i když Wellington tento titul prozatím nahradil titulem učence – se nacházel na palubě ponorky a pozoroval ho, pravděpodobně v Bennettově společnosti, skrze vyhlídkové okno ze silného skla umístěné uprostřed trupu plavidla. Bylo tedy vysoce nepravděpodobné, že by neměl přehled o postupu Duncanova snažení. Ale Wellington měl neomylný cit pro to, aby pokaždé poznal, když se Duncan nechal svými pocity odvést od zadaných úkolů, a tak i ta v podstatě zbytečná otázka měla pro jeho podřízeného představovat spíš varovně vztyčený ukazováček na znamení toho, že na nějaké rozjímání teď není ta správná chvíle.

„Velice pomalu,“ nevrle odsekl Duncan, který se nehodlal nechat zastrašit. „Jak víte, nikdy jsem Bennettovo nadšení pro ten jeho technický zázrak nesdílel a nesdílím ho ani teď. V tom obleku se skoro nedá hýbat a viditelnost je asi taková jako v nejhustší londýnské mlze.“

Očekával nějakou výtku, ale místo toho uslyšel v telefonu, sloužícímu ke spojení mezi potápěčem a lodí, Wellingtonův smích. Telefonické spojení vedlo z jeho potápěčské helmy skrz spojovací hadici procházející vnitřnostmi *Nautila* až do Červeného salonu s vyhlídkovým oknem. „Já mu tu vaši stížnost vyřídím, Duncane. Ale alespoň co se viditelnosti týká, můžu vám pomoci. Panu Furlongovi se konečně povedlo opravit elektrické vedení mezi pohonem a reflektory. Máme zase světlo a to – teď.“

S přímo divadelnickým instinktem pro správné načasování, přesně v okamžiku, kdy Wellington pronášel poslední slova, se rozsvítily obloukové lampy umístěné na přídi i zádi ponorky a podmořský horský hřbet, na kterém se v tom okamžiku nacházel Duncan, zalilo žluté světlo.

Ten pohled mu vyrazil dech.

Z temnoty mořských hlubin se náraz vynořil ztracený svět. Všude kolem něj se ze dna oceánu tyčily pozůstatky kamenných budov, zhroutené a zčásti v písku pohřbené sloupy, zdi i triumfální brány, němé pomníky připomínající odnepaměti ztracenou civilizaci. Město, rozkládající se před jeho užaslýma očima a pohřbené téměř osmdesát sáhů hluboko ve vlnách temnoty, spalo tisíce let a již dávno se vše, co kdysi bývalo pevninou, stalo majetkem oceánu. Mezi troskami bujely řasy a mořská tráva a mnohé ze staveb byly porostlé natolik silnou vrstvou korálů, že ani při sebevětší snaze nebylo možné určit, jakému kdysi sloužily účelu.

Duncan cítil, jak se mu vzrušením rozbušilo srdce. Špičkou jazyka si přejel po okoralých rtech a po obličejí se mu rozlil úsměv. Našli ji; skutečně ji našli.

Atlantidu...

17. duben 1897, 15:46 hodin SEČ (13:46 hodin místního času)
Atlantický oceán, přibližně 1 900 mořských mil jihovýchodně od Anglie

„Atlantida neexistuje, můj drahý Bennette.“ Victor Mordred Wellington si otřel ústa bílým lněným ubrouskem, pečlivě ho poskládal a odložil na stůl vedle prázdného talíře. „Přinejmenším ne v té podobě, o jaké se všeobecně mluví.“

„Jak to myslíte, pane profesore?“ Charles Gordon Bennett pozdvihl tázavě obočí, zatímco mu steward doléval do sklenice červené víno.

U kapitánského stolu v jídelně *Nautila* jich bylo celkem pět. Do čela tabule se posadil Bennett. Po jeho pravici seděl jeho první důstojník William Cardiff, někdejší velitel královského námořnictva, jehož průmyslník zaměstnal již před deseti lety v době stavby ponorky za více než královskou mzdu. Za ta léta mu ovšem všechny náklady mnohonásobně oplatila technická erudovanost, vůdcovské kvality a schopnost absolutní mlčenlivosti někdejšího vojáka.

Tři ze zbývajících čtyř volných míst u stolu obsadili hosté. Profesor Wellington, učenec z Londýna, jeho pomocník Hyde-White a sekretářka, slečna Espersonová. Bennett se s Wellingtonem, mužem vyzábělé postavy, s aristokratickými rysy v obličeji a bezchybným chováním, seznámil před rokem na konferenci v Amsterdamu, pořádané holandským Institutem pro podmořský výzkum. Ohromen jeho znalostmi, především v oblasti podmořské archeologie, zůstal s profesorem v kontaktu i poté, co se oba muži vrátili zpět do Anglie.

Před dvěma měsíci mu Wellington během jednoho z jejich setkání učinil neobyčejnou nabídku. Seznámil Bennetta se svým záměrem uspořádat expedici ke Středoatlantskému hřbetu, k jejímuž uskuteč-

nění by ale potřeboval loď a možnost provádět vykopávky na mořském dně. Do onoho dne se Bennett se svým pečlivě strážným, technicky navýsost dokonalým potěšením jménem *Nautilus* nesvěřil nikomu, kdo nepatřil do okruhu jeho nejbližších spolupracovníků. Ale zviklala ho vyhlídka na dobrodružství přímo epochálních rozměrů, které mu se zvláštní naléhavostí přislíbil Wellington. Za tím, že učinil ze svého přesvědčení výjimku a učenci své tajemství svěřil a následně ho i pozval, aby ho na výpravě doprovázel, netkvěla Bennettova vědecká dychtivost, ale zcela jiné lidské pohnutky. Když totiž o týden později představil Wellington průmyslníkovi obě dvě osoby, které je měly na expedici doprovázet, věčně zachmuřeného Hyde-Whitea a okouzující slečnu Espersonovou, zatoužil Bennett při pohledu do fascinujících fialkových očí překrásné mladé dámy, jež na něj tak vlídně hleděly, užívat si její společnosti – a tím pádem i společnosti obou mužů – pokud možno co nejdéle.

Nyní tedy nastal poslední večer před tím, než expedice dosáhne svého cíle, bodu sestávajícího pouze z několika údajů o zeměpisné šířce a délce a nacházejícího se uprostřed oceánu, a Bennett, do jisté míry vyprovokován tajnůstkářením svých tří hostů, vyvolal diskusi o místech ukrývajících se v mořských hlubinách – a kde by je s největší pravděpodobností bylo možné hledat, kdyby měl člověk kupříkladu k dispozici ponorku. Samozřejmě, že v debatě došlo i na bájnou Atlantidu.

„Tedy, Atlantida jako taková je mýtus,“ pokračoval Wellington poté, co Bennett pokynutím hlavy odeslal z místnosti stewarda, „je to příběh, který si, jak jistě víte, vymyslel řecký filozof Platón, jenž se s jeho pomocí snažil objasnit svou teorii o ideálním státu. V Platónově díle se všeobecně vyskytuje mnoho takovýchto mýtů a všechny

slouží výhradně jako praktické příklady rozvíjející předchozí myšlenku. Každý klasický filolog, jehož studium nebylo zcela zbytečné, by vám, pane Bennette, potvrdil, že pátrání po Atlantidě, *Platónově* Atlantidě, je čirým bláznovstvím.“

Bennett sraštil rty. Nevypadal přesvědčeně. „Přesto jsme tady, na palubě *Nautila*, a plujeme ke zcela určitému místu nacházejícímu se na Středoatlantském hřbetu. Měl jsem téměř deset dnů čas na to, abych si kladl otázku, co doufáte, že tam naleznete. Potopenou loď? To by musela být přinejmenším *Merchant Jamaica* sira Henryho Morgana, aby se náklady vynaložené na tuto cestu vůbec vyplatily. Ovšem co je mi známo, tato loď spočívá na mořském dně někde u Haiti. A nenapadá mě ani žádný jiný ze známých vraků. Tak co se může ukrývat na vrcholcích tohoto podmořského pohoří? Jak zajistíte víte, o mnoho hlouběji *Nautilus* ani sestoupit nedokáže...“ Úmyslně svou poznámku nedokončil.

Prísrným obličejem muže sedícího na druhé straně stolu se mihl uznalý úsměv a v jeho pichlavých, kouřově šedých očích se výmluvně zablesklo. „V tomto místě to začíná být zajímavé, že?“ Wellington vrhl krátký pohled na své společníky, ne snad, aby se ujistil o jejich souhlasu, ale aby na sebe upoutal jejich pozornost. Poté kývl na Bennetta. „Tedy dobrá! Protože se blížíme k cíli naší cesty a vy, jako inteligentní muž, jste si ledacos poskládal dohromady, prozradím vám o pozadí naší expedice trochu více.“ Významně se odmlčel, pozvedl sklenku a usrkl trochu vína. „Platónův příběh se nezakládá jen a pouze na jeho bezesporu bujně fantazii. Dokonce to byl on sám, kdo přiměl svého řečníka, kterým byl politik Kritiás, aby původ tohoto mýtu vysvětlil. Jeho dědeček se o Atlantidě dozvěděl od svého otce, jenž po jistou dobu doprovázel na cestách Solón. Jemu údajně

při jeho pobytu v egyptském Sais svěřil zvěst o významné prastaré civilizaci ležící za Herkulovými sloupy (*dnešní Gibraltarská skála – pozn. překl.*) bohyně Neit. Možná vás to překvapí, můj drahý Bennette, ale této části příběhu jsem nakloněn věřit.“

Wellington téměř neznatelně pokrčil rameny. „Samozřejmě, že i s tímto příběhem je to stejné jako se všemi ústně předávanými historikami: v každé další generaci se proměňují, ožívají a narůstají. Takže je pravděpodobné, že celý příběh doznal mnohých úprav již ve chvíli, kdy zvěst o zaniklé říši, které pak údajně Platón přisoudil jméno Atlantida, dospěla k uším starořeckého filozofa. Lze předpokládat, že to byl on, kdo dokázal obalit kostru prapůvodního mýtu takříkajíc masem plným fantazie a odpovídajícím jeho úmyslům a vytvořit tak zcela nový mýtus. Což nám, mimochodem, může dnes celkem vyhovovat, protože kdybychom místo pohrávání si s domněnkami znali skutečnost, vyvíjel by se svět pravděpodobně úplně jinak.“

Bennett si uvědomil, že se zcela mimoděk napjatě předklonil, a raději se znovu opřel o čalouněné opěradlo své židle. Ale ani v této relativně uvolněné poloze se mu nezdařilo potlačit ve svém hlasu vzrušení, které v něm vyvolala Wellingtonova slova. „Jak tomu mám tedy rozumět? Existuje Atlantida, nebo neexistuje?“

„Jste příliš zvědavý, pane Bennette,“ utrousil Hyde-White sedící po jeho levici. Zatímco všichni jeho společníci již dovečeřeli, on si naložil na talíř další porci a cpal ji do sebe. Ten muž byl neuvěřitelně hladový. „A to je nezdravá vlastnost.“

Každému jinému by Bennett takové nezdvořáctví oplatil řízným napomenutím, ale z Hyde-Whitea setrvale vyzařoval usilovně potlačovaný hněv, což Bennetta přimělo, aby se raději choval opatrně.

Místo něj svého žáka napomenul se zdviženou rukou Wellington. „Mírněte se, Duncane. Přece jsem řekl, že ho chci do všeho zasvětit. Takže má plné právo klást otázky.“ Usmál se na Bennetta. „Abych vám tedy odpověděl: ano i ne. Platónova Atlantida neexistuje. Ani žádná mohutná říše velká jako polovina kontinentu. Ale přece jenom uprostřed Atlantiku existuje – či spíše před tisíci lety existoval – ostrovek, jehož vliv měl enormní význam, i když ne právě v politicko-vojenském smyslu. A stejně jako Platónova bohy prokletá ostrovní říše i tento ostrovní stát zmizel během jednoho dne a jedné noci v hlubinách rozbouřeného oceánu. A pozůstatky této civilizace hledáme.“

„To zní spíš jako pořádná námořnická latina,“ namítl Cardiff. „Potopené město uprostřed Atlantiku... Už jsem slyšel ledacos, ale tohle předčí i všechny mořské příšery a bludné lodě.“

Hyde-White si jen opovržlivě odfrkl, ale dříve, než stačil rozvést, co si myslí o znalostech někdejšího vojáka ohledně mořských příšer a bludných lodí, položila mu na předloktí chlácholivě ruku slečna Espersonová, sedící mezi Bennettem a Wellingtonovým pomocníkem. Poté se usmála na hostitele a jeho prvního důstojníka a přivítivě pronesla: „A přece je to pravda. Jak jste, pánové, právě zjistili, tuto cestu, jakkoli se nám ji snažíte zpříjemnit, bychom nikdy nepodnikli, kdyby nás na správnou stopu zaniklého ostrova nepřivedly roky soustředěného studia a náležitá porce štěstí.“

„Rád bych věděl, jaké prameny vám při tom byly nápomocny a jak je možné, že je ostatní vědci přehlédli,“ zapřemýšlel Bennett nahlas.

„Můžete se zeptat na cokoli, pane Bennette,“ odpověděl Wellington, „ale na vše vám dnes neodpovím. Krom toho neexistuje žádný důvod k rozmrzelosti. Již zítra bude čekání u konce a vy všichni bu-

dete svědky vskutku historického okamžiku.“ Zvedl sklenici a všem přítomným připil.

18. duben 1897, 18:45 hodin SEČ (15:45 hodin místního času)

Středoatlantský hřbet, přibližně 1 600 mořských mil od afrického pobřeží

„Bože můj, to je pohled...“ Gordon Bennett stojící vedle Wellingtona se zapotácel, jako by veškerá tíha oceánu spočívala na jeho bedrech. Natáhl ruku, aby se zachytil ornamenty zdobeného mosazného zábradlí zapuštěného do podlahy.

Victor Wellington triumfálně vystrčil bradu. „Sliboval jsem vám příliš, pane Bennette?“

Společně s Bennettem a Melissou Espersonovou se nacházeli v Červeném salonu na palubě *Nautila* a odkrytým vyhlídkovým průzorem sledovali počínání Hyde-Whitea ve stříbrném ocelovém potápečském obleku. Prostor za nimi zaplňovala do půlkruhu uspořádaná a rudým brokátem potažená sedací souprava, zadní stěnu zabírala knihovna jejich hostitele, zaplněná vytríbenými díly. Elektrické svíčky upevněné v mosazných svícnech zapuštěných do dřevěného obložení zalévaly místnost tlumeným světlem.

„Přiznávám, že jsem měl jisté pochybnosti, ale vzhledem k tomu...“ Průmyslník doširoka rozhodil ruce a na rozvaliny města ležící jim u nohou shlížel jako vojevůdce, jehož pohled s uspokojením spočívá na úrodném území, které se chystá dobýt. Čelo i tváře mu vzrušením zčervenaly. „Vždyť my v tomto okamžiku tvoříme dějiny, uvědomujete si to, profesore Wellingtone?“

„Ano, *pane profesore*, uvědomujete si to?“ zopakovala Melissa po jeho boku a se zajiskřením ve fialkových očích se do něj zavěsila.

Znělo to, jako by Bennettova slova jen zopakovala, ale Wellington věděl, že hovoří o něčem zcela jiném.

Téměř neznatelně se na ni usmál. *Ach, dítě moje, vždyť ty nemáš ani tušení...* Samozřejmě, že tuto myšlenku nepronесl nahlas. Melissa pro něj stále ještě byla užitečná. Místo toho řekl: „Můžete mi věřit, moji drazí přátelé, že zde mezi námi pravděpodobně není nikdo, kdo by význam našeho objevu dokázal ocenit více než já.“ Narovnal se a v jeho rysech se objevila rozhodnost. „Proto nebudeme nadále ztrácet čas nějakým váháním a údivem a odvážně pokročíme dále, protože ten největší objev nás teprve čeká.“ S těmito slovy uchopil mluvítko telefonu a podržel si ho u úst. „Duncane?!“

„Ano, Mistře...“ Hyde-White zněl jako hyena, které předhodili rozpárané zvíře. Kvůli své dychtivosti zapomněl dokonce i na to, že má zakázáno Wellingtona na palubě *Nautila* takto oslovovat. Wellington mu to ale odpustil, především proto, že Bennett byl stejně natolik rozrušený, že to oslovení ani nezaregistroval.

„Držte se od těch velkých staveb vlevo a postupujte stále do kopce. Náš cíl by měl ležet na tom vrcholu před námi.“

„Rozuměl jsem.“ Wellingtonův žák se dal ztěžka do pohybu, uprostřed temnoty stříbřitě se lesknoucí postava osvětlená obloukovými lampami. Kolem potápěčské helmy stoupaly v pravidelných rozestupech vzhůru vzduchové bubliny.

Wellington se obrátil k hostiteli, jenž se nemohl nabažit pohledu na úchvatné panorama. „Bennette, řekněte, prosím, svému prvnímu důstojníkovi, ať *Nautilus* pomalu následuje mého spolupracovníka.“

Průmyslník sice vypadal, jako když se právě probudil ze snu, ale přikývl a přistoupil k nálevce mluvicího potrubí z ušlechtilého dřeva,

která byla součástí vnitřního dorozumívacího systému. „Pane Cardiffe, následujte s *Nautilem* potápěče, kurz čtyřicet pět stupňů, poloviční parou vzad.“

Někdejší voják rozkaz ze svého velitelského stanoviště obratem potvrdil a Wellington zpozoroval, že se podmořská scenerie za vyhlídkovým průzorem změnila a ponorka se natočila bokem k zádům osamělého lidského vetřelce, který tam venku každým svým krokem vířil tisícileté usazeniny.

Už to bude, pomyslel si Wellington a cítil, že se ho zmocňuje radostné vzrušení, jaké v něm nedokázala během jejich společných nocí vyvolat ani Melissa, působící navenek tak slušně a spořádaně. *Cíl veškerého svého snažení mám na dosah*. Na mysl mu vytanulo jedno staré úsloví: *Moře je drsná milenka – člověk musí být připraven na nebezpečství a přinášet oběti, jestliže chce žasnout nad jeho zázraky či odhalovat jeho tajemství*. Na tváři se mu rozlil úsměv. Tato slova by si nejspíš vzal za svá každý námořník, který kdy vyplul z bezpečného přístavu, aby na palubě bárky či škuneru brázdil světové oceány, za doprovodu kvílejících ledových vichrů se probojoval Beringovým průlivem či křížoval kolem bouřemi bičovaného mysu Dobré naděje. Kdo by měl vědět lépe než tito muži, kolik duší už pohltila hladová moře, kolik námořníků smetly do zpěněných rozbouřených vod za bouří z lodních palub vlny větší než dům, kolik jich v důsledku hladu, žízně a nemocí během bezvětrí propadlo šílenství a vzápětí je dostihla smrt? Kdo by měl vědět lépe než oni, kolik lodí již rozzuřené živly roztráštily o skaliska, kolik lodí zmizelo záhadným způsobem kdesi uprostřed oceánů, jejichž modř se prostírá až k obzoru, aby se vzápětí spojila v jedno s modrou oblohou? A navzdory tomu všemu se na moře vydávají znovu a znovu.

Wellington by je za jejich odvahu a zarputilost, s jakou vzdorují živlům, i obdivoval, jen kdyby mu jich nebylo tak strašně moc líto. Co vědí tito pošetilci cestující osobními loděmi mezi Liverpoolem a New Yorkem nebo brázdící na palubách čajových kliprů vody mezi Rotterdamelem a zbytkem světa o skutečné povaze moře? Kloužou přece pouze po povrchu toho obrovského mystéria a jsou slepí vůči věcem, které leží ukryté v hlubinách oceánů pod čarovně se blyštící hrou vln. Tady dole ve tmě číhají ta skutečná nebezpečnosti – napuchlá monstra vznášející se v temnotách a vyhlížející nic netušící oběti, obrovský tlak vody, který by byl s to rozdrtit ocelový trup *Nautila* tak snadno, jako kdyby ho rozmáčkli v pěsti nějaký obr, jestliže by kapitán ponorky nebyl tak velice pozorný. Ale také tu na své objevení čekají nejmonumentálnější poklady lidské historie a místo, ke kterému se právě blížili, bylo tím pokladem největším. Bylo to zcela jednoduché: člověk musel být připraven vše obětovat, jenom tak mohl vše získat – a Victor Mordred Wellington *byl* připravený obětovat úplně všechno!

„Wellingtone, slyšíte mě?“ ozval se Hyde-Whiteův hlas. „Tamhle vpředu vidím budovu, která odpovídá popisu.“

Oslovený přimhouřil oči a začal skrz kalnou vodu zkoumat trosky. A skutečně, před nimi se na okraji světla dopadajícího z obloukových lamp tyčily z písku mohutné obrysy stavby připomínající pyramidu. Ucítil, jak se mu do ramene zaryly Melissiny prsty. I ona stavbu poznala. „Vidíme to,“ potvrdil. „Je možné dostat se až na vrchol?“

„Řekl bych, že vlevo jsou schody,“ odpověděl jeho ctižádostivý žák.

„Pane Bennette, byl byste tak laskavý a přiblížil nás k té stavbě?“

Průmyslník váhal. „Když se k těm troskám dostaneme moc blízko, hrozí nebezpečí, že nás strhne proud, natlačí nás na ně a *Nautilus* se poškodí.“

„Pak by měl váš kormidelník být navýsost opatrný,“ odpověděl Wellington o něco ostřejším tónem. Poprvé za posledních deset dnů ucítil pokušení použít svou moc, ale ovládl se. Ještě bylo příliš brzy na to, aby hostiteli vyjevil svou pravou identitu. Stále ještě hrozilo nebezpečí nějakého odporu, a i když to bylo vysoce nepravděpodobné, mohlo by to ohrozit jejich – jeho – plány. „Jsem si jistý, že ve své posádce máte pouze muže výjimečných schopností,“ dodal smířlivě. „Kromě toho jsem vám slíbil, že se stanete svědkem skutečně historického okamžiku. Tohle všechno tady,“ a ukázal ven, „je pouhá předehra.“

„Tak předehra,“ zopakoval Bennett. „Co čekáte, že ještě naleznete, profesore?“

„Důvěřujte mi,“ odpověděl Wellington. „Náš cíl leží tam nahoře, na vrcholku té pyramidy.“

„Dobře.“ Bennett vydal na velitelský můstek patřičné rozkazy a ponorka se sotva postřehnutelným pohybem sunula k patě pyramidy.

Hyde-White se zatím přiblížil ke zpola rozpadlému vstupu na schodiště a ve svitu obloukových lamp po něm začal namáhavě stoupat. Na všech čtyřech se obtížně prodíral po kamenitých stupních vzhůru skrze závoje řas a trsy mušlí a Wellington si živě představoval, jak ho jeho žák v neohrabaném potápěčském obleku potichu proklíná a posílá ke všem čertům.

Hyde-Whiteův postup vzhůru několikrát přibrzdil kovový válec, který za sebou táhl na laně a jenž se zasekával o kamenné výčnělky. Přibližně v polovině výstupu mu z odlomeného schodu sklouzla noha v ocelové botě a hrozilo, že se zřítí dolů, což by bezesporu mělo za důsledek poškození ocelového obleku, a tudíž i smrt jeho žáka. Naštěstí se Hyde-Whiteovi podařilo v posledním okamžiku přenést

váhu dopředu a katastrofě zabránit. Wellington měl pocit, že mu celým tělem proběhlo slabé zabrnění. Rychle pohlédl na Bennetta, ale zdálo se, že si jejich hostitel ničeho nepovšiml. *A i kdyby si snad něčeho všiml, nevěděl by, co to znamená...*

Takřka současně dospěli stříbřitá postava i její ocelový plovoucí průvodce k horní hraně pyramidy. Za ní se rozkládala plošina o průměru asi padesáti kroků. Kolem dokola ji lemovaly kdysi patrně impozantní a bohatě zdobené sloupy, v současné době ovšem omleté a rozpadlé. Plošina byla zčásti pokrytá pískem a roztroušenými popadanými troskami. Avšak když u jejího okraje nehlučně zastavil *Nautilus* a natočil trup tak, aby světlo z jeho reflektorů dopadalo na střed plošiny, bylo zřejmé, že pod vším tím zmarem se skrývá ještě jakýsi další předmět. Do středu plošiny na vrcholu pyramidy byl zapuštěný mohutný disk z neurčitelného materiálu a místy znatelné hluboké zprohýbané rýhy na jeho povrchu vyvolávaly dojem, že je celá plocha disku ozdobena jakýmsi zcela neobvyklým vzorem.

„U Všemohoucího!“ zamumlal Bennett takřka uctivě a naklonil se těsně k oknu, aby měl lepší výhled. „Co to je?“

Wellington se zhluboka nadechl. Měl pocit, jako by v jeho těle vibrovalo i nejposlednější vlákno v očekávání toho, co bylo skryto pod diskem, i když si uvědomoval, že si s ním patrně jen pohrávají jeho předrážděné nervy. Pečeť zůstala neporušená! Jejího poškození se před dávnou dobou její strážci obávali nejvíce. „Tohle, Bennette, to je důvod naší cesty do středu Atlantiku. To je to, co jsem po celá léta hledal...“

Průmyslník se na něj podíval poněkud nechápavě. „Nerozumím tomu, profesore. Právě jsme patrně objevili trosky bájně Atlantidy, a vás zajímá jen tahle pyramida? Co se to tu děje? Určitě mi něco

tajíte. Nemám snad po veškeré důvěře, kterou jsem vám projevil, právo dozvědět se celou pravdu? Vždyť plujeme všichni na jedné lodi.“

Wellington pozdvihl vyčítavě jedno obočí. „Ale pane Bennette, přece nechceme nic přehánět. Jen trpělivost. Buďte ještě chvíli trpělivý.“ Obrátil se ke své společnosti. „Melisso, byla byste tak laskavá a věnovala se chvíli našemu drahému panu Cardiffovi?“

Postřehl v jejích očích zablesknutí i to, jak se jí vzrušením lehce rozšířila chřípí nosu. *Ano, má milá, právě to začíná...* „Velice ráda, pane profesore,“ zašeptala, prosmýkla se kolem něj a jakoby náhodou se zlehka dotkla jeho ruky. Ucítil jemné zabrnění, jako kdyby se na zlomek sekundy spojila jejich nervová vlákna a ona mu tak přála hodně štěstí.

Ovšem se štěstím nemá tahle věc co do činění... „Duncane, jste připravený?“

„Kdykoli.“

„Tak začněte.“

„Ano, Mistře,“ odpověděl Duncan. Přestože dříve oslovoval svého mentora titulem sotva slyšitelně, tentokrát to byl úmysl. Konečně je to tady. Konečně budou za všechnu námahu uplynulých let odměněni. Až dnešní den skončí, budou Melissa, Wellington a on mocnější než kterýkoli tvor žijící na Zemi. Tou představou se doslova opájel.

Tak rychle, nakolik mu to jeho neohrabaná ocelová skořápka dovoľovala, se vydal do středu plošiny. Jeho ocelové boty dopadly na tvrdý, kov připomínající povrch do země zapuštěného disku a Duncanovi připadalo, že podle temného dunění provázejícího každý krok se pod jeho nohama nachází dutina obrovských rozměrů. Ve skutečnosti byl ale prostor pod pečeti, která sem byla umístěna před mnoha

tisíce lety a kterou dnes hodlali rozbít, tak nepředstavitelně obrovitý, že se v něm jakákoli ozvěna musela nutně ztratit – pakliže bylo všechno, co o něm doposud věděli, pravdivé.

Duncan dospěl do středu kruhové plošiny a pustil se do zkoumání disku pod svýma nohama. Polohu a tvar místa, kde bylo možné pečeť prolomit, si dokonale zapamatoval z prastarého nákresu, který získal jeho Mistr během svých výzkumů z pouze jemu známých pramenů. Přestože mu začínala docházet energie v příruční svítilně a pečeť z velké části zakrývaly podmořské nánosy, podařilo se mu až hrozivě snadno zorientovat. Sledoval linie připomínající květinové motivy, dokud nenarazil na hlubokou rýhu, jež ho dovedla ke dvojitému kruhu s ven směřujícími paprsky. „Našel jsem to místo, Mistře!“ ohlásil vzrušeně.

„Skvělé, Duncane. Pokračujte. Jsme s vámi,“ odpověděl Wellington z paluby *Nautila*.

Duncan nemotorně odhrábl pravou nohou ke straně písek, který dvojitý kruh zcela zakrýval. Netroufal si pokleknout a očistit pečeť v místě určeném k prolomení jedním z klepet čnicích z rukávů potápěčského obleku v obavách, že by se už nikdy nepostavil na nohy. *Každopádně by se to neobešlo bez pomoci*, dodal sarkasticky jeho vnitřní hlas. Přitáhl si k sobě lano s připevněným kovovým válcem, jenž za sebou po celou dobu táhl, sevřel ho v jednom z klepet a druhým uvolnil z válce víko. To prudce odskočilo a pomalu zmizelo ve zkalené vodě. Duncana to nezajímalo. Stejně už ho nebude potřebovat.

Klepeto na pravé ruce vsunul do válce a vytáhl zevnitř podlouhlý předmět připomínající středověký palcát, jehož špičce tvořil zelený křišťál veliký jako mužská pěst a vsazený do zlata. Z nitra křišťálu vycházela slabá záře a Duncan ucítil, že se energie vyzařující z palcá-

tu pokouší s ním spojit. Jen na okamžik připustil, aby jeho zorné pole překryl pravdosvět, ale obratem byl znovu ve střehu. Palcát určený k prolomení pečete byl mocný, ale zároveň velice křehký nástroj a chvíli trvalo, než ho Duncan, přivyklý spíše zacházení s robustními předměty, zvládl.

„Udělej to, Duncane!“ Mistrova důrazná výzva zaplavila jeho přilbu a uchvátila jeho ducha. „Teď hned!“

„Ano, Mistře.“ S očima blýskajícíma se očekáváním pozvedl Duncan palcát, který svíral v klepetu pravé ruky, do výšky, natočil ho tak, aby zesilující záře vycházející z křišťálu směřovala přímo proti kruhovému reliéfu na povrchu disku, a v následujícím okamžiku jím ze všech sil udeřil do pečete.

Ozval se tupý úder a křišťál na špici palcátu explodoval. Myriády drobounkých částeczek třpytících se jako hvězdný prach lenivě zaplavily celé okolí, až to vypadalo, že se snad zpomalil i sám čas. Klesaly k zemi, dohasínaly na povrchu pečete – a pak se strašlivě dlouhou chvílí nedělo vůbec nic.

Duncanovi vynechalo srdce a žaludek se mu proměnil v těžký kámen, když se ptal sám sebe, jestli neudělal něco špatně.

Ale pak se rozzářilo světlo.

„Profesore Wellingtone, co se to tam děje?“ Průmyslníkovi se trochu chvěl hlas, když se směsicí úžasu a zděšení hleděl průzorem do hlubin. Jestli až do teď byla plošina lemovaná sloupovím temná a – s výjimkou stříbřité postavy Hyde-Whitea – bez sebemenších známek života, pak nyní se disk záhadným způsobem rozzářil.

Wellington fascinovaně pozoroval, jak se od středu, který prorazil jeho žák palcátem, postupně naplňuje komplikovaný vzor reliéfu

světlem. Vypadalo to, jako by z hlubin stoupala vzhůru láva a zaplavovala všechny drážky disku. Ale nebyla to červenooranžová záře žhavého kamene, spíše se to celé třpytilo a hýřilo to všemi barvami jako nesčetněkrát vybroušený křišťál, ve kterém se odrážejí sluneční paprsky za jasného letního odpoledne. Jemně se rozvětvující modrozelené blesky přeskakovaly rozverně mezi jednotlivými proudy světla sem a tam, s překvapující silou narážely do povalujících se trosk sloupů a tančily kolem ocelových bot Hyde-Whitea, který se snažil z dosahu světelné bouře uniknout. Wellington věděl, že tohle je teprve začátek, ale už nyní cítil titánské proudy energie, jež se chystaly vyrazit z hlubin vzhůru. „Není to nádhera?“ zašeptal, aniž by od svého společníka očekával odpověď.

„Co to vykládáte?“ vyhrkl šokovaný Bennett. Výjimečné divadlo odehrávající se před jeho zraky nabíralo stále více na intenzitě a průmyslník se zmocňoval čím dál větší strach. „Vždyť to vypadá, že tady každou chvíli exploduje podmořský vulkán. Musíme odsud ihned odplout, aby se *Nautilus* nepoškodil. Přimějte svého spolupracovníka k okamžitému návratu na palubu, já zavolám pana Card...“

Během svých slov se chystal aktivovat dorozumívací zařízení, když vtom proti němu Wellington bleskurychle máchl pravicí, jako kdyby po něm něco házel. Z jeho dlaně prudce vystřelil paprsek energie a omotal se Bennettovi kolem předloktí, což obyčejný smrtelník vnímal jako sotva postřehnutelné mihnutí vzduchem, ale když Wellington paprsek uchopil a vši silou ho přitáhl k sobě, důsledky ucítil průmyslník okamžitě.

Náhle to vypadalo, jako by překvapením vykřiknuvšího Bennetta vyzdvihla neviditelná ruka, zatočila s ním a mrštila ho přes celou místnost přímo do náruče jeho protějšku. Ve skutečnosti byli oba

muži spojení mistrně ovládaným svazkem energie, který Wellington neuvolnil ani v okamžiku, kdy levicí svíral v ocelovém stisku hrdlo svého hostitele.

„Zůstaneme tady,“ procedil mezi zuby. Výraz jeho obličeje se ve zlomku sekundy proměnil. Vyzařoval nemilosrdnou tvrdost, jeho rysy se staly výraznějšími, koutky úst měl stažené dolů a pohled jeho kouřově šedých očí se zařízl Bennettovi do lebky jako ostří ledového meče.

Bennett zrudl v obličeji a na čele mu vyrazily krůpěje potu. Chtěl se bránit, ale Wellington učinil pravou rukou jakési složitě vypadající gesto a paprsek energie zbavil Bennetta jakékoli možnosti pohybu.

V jeho očích se objevila panika. „Kdo... kdo... jste?“ vyrazil ze sebe přidušeně. „Vy nejste... vy nejste žádný podmořský badatel.“

Wellington se postavil rovně jako svíce a zvedl svou oběť do výšky. „Ptáte se, kdo jsem? Dobrá, tak já vám to tedy povím. Jsem Victor Mordred Wellington, lordmág Řádu...“

Dále se nedostal.

Zaplavila ho ochromující vlna nespoutané magie a Wellington sebou škubl, jako kdyby ho zasáhl blesk. Současně skrze skleněný průhled pronikl do místnosti proud oslňujícího světla a vypadalo to, jako by v těsné blízkosti ponorky hluboko pod mořskou hladinou vyšla hvězda. Oslněný Wellington zavřel oči a pevně stiskl víčka.

Spojení s venkovním světem se probudilo k životu. „Dokázali jsme to, Mistře! Skutečně jsme to dokázali!“ vykřikoval s neskrývaným nadšením Hyde-White.

Wellington pustil Bennetta z výšky na zem a dvěma rychlými kroky přiskočil ke skleněnému průhledu. Zmocnila se ho nespoutaná

radost. Jeho tělo mu připadalo jako zelektrizované, jako kdyby se s každým dalším úderem srdce znovu narodilo. Wellington se na okamžik ponořil do pravdosvěta a slastně sykl, když zpozoroval ladný tanec a víření paprsků energie v přílivu světla. „Jen se podívejte, Bennette!“ Hlas se mu trásl vzrušením. „Tohle tady... Tohle je skutečná magie...“ Sklonil hlavu, aby pohlédl do hlubiny, do samotného prazdroje, a zamrazilo ho v zádech. Pod nimi to čím dál silněji vřelo a klokotalo... Sloupec světla byl zvěstovatelem Druhého stvoření, které si zakrátko s nepředstavitelnou silou prorazí cestu vzhůru.

Otočil se a rozzářenýma očima pohlédl na Bennetta. Ten se mezitím zhroutil na čalouněné křeslo. S námahou se znovu postavil, promnul si rozbolavělý krk a unaveně se podíval na Wellingtona. Jeho odpor byl zlomen. „Co se bude dít teď?“

„Musíme *Nautilus* nasměrovat přímo do toho světelného sloupu. Bude to... povznášející zážitek.“

Průmyslník naprázdno polkl a sotva postřehnutelně zavrtěl hlavou. „To ode mě nemůžete žádat. To nesmíte. Vždyť všichni zahyneme.“

„Pane Bennette, hovoříte o věcech, kterým ani za mák nerozumíte,“ odpověděl Wellington s přívětivou přísností učitele nevědoucímu žákovi. „Dnes nedojde k ničím smrti, pokud mě ovšem nebudete nutit, abych nařídil slečně Espersonové, že má zabít vaše muže na můstku a chopit se kormidlování *Nautila* sama.“

„Vy byste byl opravdu schopn to udělat, že?“

Wellington je oba ušetřil odpovědi.

„Slibujete mi tedy, že se *Nautilu* a mému mužstvu nic nestane?“ naléhal Bennett.

Kouzelník sepal dlaně před hrudí a připomínal tak kněze. „Pane

Bennette, nespoutaná magie život tvoří, propůjčuje mu novou formu. Nic neničí,“ poučoval ho.

Zdalo se, že jeho hostitel svádí sám se sebou jakýsi vnitřní boj, ale po chvíli přikývl. „Dobrá. Stejně mi nic jiného nezbyvá.“ Přistoupil k mluvítku dorozumívacího zařízení. „Pane Cardiffe!“

„Cardiff zde,“ zazněl rozrušený hlas prvního důstojníka. „Vidíte to, pane? Venku se děje něco neuvěřitelného.“

„Vidíme to.“ Bennett si odkašlal a pohlédl krátce na Wellingtona, který stál beze slova u skleněného průhledu. „Pane Cardiffe... chtěl bych, abyste s *Nautilem* zamířil blíže k tomu světlu.“

„Blíže, pane?“ ujistil se nevěřícně první důstojník.

„Navigujte člun přímo *do* toho světelného sloupce.“

Na druhé straně zavládlo na okamžik ticho. „To... to snad nemyslíte vážně, pane.“

„Udělejte to, pane Cardiffe. Pomalu vpřed, až...“

„Ne,“ přerušil ho Wellington. Cítil, že se magie hluboko pod jejich nohama pohnula. Do výbuchu nebylo daleko. Náhle zbývalo málo času. „Rychleji.“

„Cože?“

„Rychleji!“

Bennett opět oslovil svého prvního důstojníka. „Poloviční parou vpřed, pane...“

„Rychleji!“

„Ale to je šílenství, Wellingtone!“

Kouzelník ho zpražil pohledem. „Cokoli jiného bude vaše smrt, pane Bennette,“ zasykl hněvivě.

V Bennettově obličejí to zacukalo. „Pane Cardiffe. Plnou parou vpřed!“

„Pane, já...“

„Bez diskusí!“ okřikl ho Bennett panovačně.

Bývalý voják krátce zaváhal, ale vzápětí rozkaz potvrdil: „Provedu, pane. Plnou parou vpřed.“

Jakmile motory *Nautila* ve vší své síle obživly, ocelový trup ponorky se otřásl. Plavidlo se naklonilo ke straně a levým bokem se pootočilo ke světelnému sloupci.

Wellington napjatě sledoval, jak se k němu přibližují. Z nitra pyramid, ze samotného prazdroje, se valily nezměrné proudy energie, jako prsty nějakého obra se sápany přes okraj otvoru a líně se převalovaly po plošině olemované troskami sloupů. Na okamžik si kouzelník vzpomněl na Hyde-Whitea, který se tam dole, uvězněný ve své druhé ocelové kůži, bezpochyby domnívá, že by se měl obávat o svůj život.

Ach, ty ubohý blázne!

Koutkem oka zahlédl, jak se po jeho pravici prorážecí ostruha *Nautila* noří do světelného sloupce. Okolo ocelové špičky ponorky se rozpoutala bouře drobných mnohobarevných blesků, bylo slyšet tiché praskání, jako kdyby na trup lodi někdo házel zrnka suché rýže.

Mohutný výkyv v přílivu magie donutil Wellingtona, aby opět vklouzl do pravdosvěta. Okamžitě rozpoznal, že nastává poslední erupce. Z chaosu panujícího v okolí prolomené pečeti se přímo proti nim valila magická tlaková vlna šíleného rozsahu. Během krátkého okamžiku vtrhne škvírou do skutečného světa. „Tak blízko u cíle...“, zašeptal tiše. „Už schází jen jeden maličký krok...“

Vtom do lodi udeřil magický blesk a zasáhl *Nautila* do zádi. Během sekundy zhasla všechna světla, umlkl zvuk motorů a v ponorce se

rozhostilo nepřirozené ticho. *Selhaly stroje*, problesklo Wellingtonovi hlavou, zatímco se *Nautilus* zvolna stácel doleva. Skrze průhled uviděl, že se záď pomalu naklání doprava a ostruha na špičce plavidla opouští světelný sloupec.

„Ne!“

Tlaková vlna byla vzdálená už jen pár mil a blížila se k nim nepředstavitelnou rychlostí. Wellington bezděčně zaznamenal, že se vlákna energie převalující se po mořském dně rozvibrovala. Blížilo se zemětřesení.

Udělalo se mu mdlo. Nezvzládnou to. *On* to nezvládne, když zůstane na palubě *Nautila*. Zadíval se na skleněný průhled. Světelný sloupec za oknem byl tak blízko, že by si na něj mohl takřka sáhnout. Musí ale ještě...

Kouzelník se skokem prosmýkl okolo Bennetta bledého hrůzou, krčícího se na rudé pohovce a vši silou svírajícího opěradlo, a popadl jednu z mosazných židlí stojících u stolečku v zadní části salonu. Vytrhl židli z úchyťů, kterými byla připevněná k podlaze, a pádil zpět k oknu. Vši silou mrští židli proti sklu, ale jenom se od něj odrazila a na skle po nárazu nezůstalo víc než nepěkný škrábanec.

Náhle se celá loď otřásla. Tlaková vlna dorazila.

„Co to děláte?“ Bennett vyskočil a vběhl Wellingtonovi přímo do náruče. „Vy jste snad úplně zešilel! Vždyť jsme osmdesát sáhů hluboko!“

Wellington od sebe průmyslníka hrubě odstrčil. „Na tohle teď nemám čas,“ zasyčel. Když se Bennett znovu vyškrábal na nohy a chtěl na kouzelníka opětovně zaútočit, spojil Wellington jedním rychlým pohybem ve své ruce vlákna energie vycházející z křišťálové karafy s Bennettovými vlákny a prudce jimi škul. Karafa proletěla vzdu-

chem a trefila Bennetta do týla. Ten zavzdychl a skácel se na zem jako podťatý.

Nautilum otrásl náraz druhé, silnější vlny.

„Victore!“

Wellington se naštvaně ohlédl. Ve dveřích stála rozcuchaná Melissa v pomačkaných šatech. *Tys tu ještě chyběla*, zaklel v duchu. „Nemám čas, Melisso.“

„Co to děláš?“ Po notně nakloněné palubě se připotácela blíž k Wellingtonovi. „Slíbil jsi mi, že křest v prazdroji magie prožijeme společně.“

„Já vím.“ A znovu třískl židli do skleněné tabule průhledu. Bez úspěchu. Co to sem ten Bennett nechal namontovat za sklo?

Třetí otřes byl tak silný, že jim oběma podrazil nohy a ponorku začal nekontrolovaně unášet podmořský proud.

Wellington pustil židli, posbíral se ze země a o tři kroky ustoupil. Teď, nebo nikdy! Byla to jeho poslední šance. Naposledy krátce pohlédl na svou společnici. „Někdy se věci mění. Sbohem, Melisso...“

Jakmile si uvědomila, co má v úmyslu, s vytřeštěnýma očima vykřikla:

„Ne, Victore!!!“

Ale bylo pozdě. Magická tlaková vlna dorazila k rozlámané pečeti a k prazdroji. Wellington se rozběhl, skočil na okno a přinutil všechna svá energetická vlákna spojit se s energetickými vlákny skleněné tabule, aby ji dokázal nárazem rozdrtit a její střepy rozmetat do všech stran. Celá ta věc ale nebyla bez rizika. Jestli selže, nejspíš v důsledku nárazu ztratí vědomí. Ale nic jiného už mu nezbyvá.

Dva prsty silné sklo puklo a síla nárazu mrštila Wellingtonem skrz vodní stěnu přímo do světelného sloupce vzdáleného od ponorky

téměř na dosah. Ve stejném okamžiku magická tlaková vlna dospěla k otvoru v pečeti a se silou explodujícího slunce se vyvalila z nitra pyramidy. Po zdánlivě nekonečný zlomek sekundy se Wellington vznášel ve světelné prázdnotě, vzápětí ho smetla nespoutaná moc explodující magie a vymrštila ho do výšky, jako by byl jen osamělý list uchvácený orkánem. Koutkem oka ještě zahlédl, jak převracející se ocelový trup ponorky odnášejí rozbouřené vody. A pak už nic necítil.

Mořské dno pod ním se začalo vlnit a prohýbat. Z podmořského spánku trvajícího mnoho tisíc let se začala vzhůru k hladině vzpínat Atlantida a s ní se na zemský povrch vrátil i prazdroj magie.

KAPITOLA 1

OPONA SE OTEVÍRÁ

„Od května vám nabízíme nový zábavný program: zažijte neobyčejná představení pánů Maskelyna & Cooka. Úchvatné umělecké kousky: vznášející se panny, zmizelý muž a poprvé na jevišti: zázrak transportace!

Místa k stání 3 s / Místa k sezení 12 s / Lóže 1 £ 10 s.“

Inzerát Egypt Hall, 17. duben 1897

18. duben 1897, 19:02 hodin SEČ

Anglie, Londýn, divadlo kouzel v Gloucester Street

Toho dne, kdy se měl svět magie otrást v základech, bylo Richardovi deset let. Bylo to v neděli 18. dubna 1897. Na oslavu narozeninového dne ho pozval jeho strýc, prokurista Alvin Thomas Clearwater, na kouzelnické představení konající se téhož večera v malém divadle kouzel White House v jižním Islingtonu.

Na jedné straně se Richardovi příliš nezamlouvalo, že nebude mít šanci uniknout z dosahu bedlivé pozornosti svého těžkotonážního

příbuzného. Strýc Alvin měl jednu prazvláštní vlastnost. Jeho pobavení nad vším, co lidé udělali nebo řekli, doprovázel pokaždé vpravdě hurónský smích – a nejvíce se bavil svými vlastními, ovšem vůbec ne komickými žerty. Z toho vyplývalo i jeho doslova misionářské nadšení při plnění jeho osobního cíle – přenášet svou neustále dobrou náladu na své bližní, přičemž to vypadalo, že si jako většina dospělých pomýleně myslí, že Richardovi vylepší náladu, když mu neohrabanou pravicí uštědří herdu do drobných dětských zad nebo mu rozcuchá pečlivě učesané popelavé blond vlasy.

Na druhou stranu se Richard na nastávající večer dětinsky těšil. Nesčíslněkrát se při pobíhání ulicemi zastavil před poutavými plakáty zdobícími vchod White House, které se každý měsíc obměňovaly, a připadalo mu, že ho ta vyzývavě rozmáchlá písmena a fantastické kresby magicky přitahují. Reklamní poutače křičely zvěsti o „dech beroucích vystoupeních“ a o „čárech, které překračují lidské chápání“ a Richard se nejednou ptal sám sebe, jestli je možné, že by někdy mohl přijít některému z předváděných triků na kloub.

Protože na rozdíl od mnoha svých vrstevníků Richard na kouzla nevěřil. Možná to zčásti souviselo i s tím, že na chlapce jeho věku byl mimořádně inteligentní. Jeho rodiče, liberální příslušníci londýnské vyšší střední vrstvy, nadání svého syna poměrně záhy odhalili a podporovali a rozvíjeli ho tím, že syna vzdělávali soukromě. Trvalý dojem učinila na Richarda výuka přírodovědy, ve které ho vzdělával jeho otec, člen Královské společnosti. „Mezi nebem a zemí neexistuje nic nevysvětlitelného,“ opakoval mu s oblibou. „Existují pouze otázky, na něž se musejí hledat odpovědi. Bystrý rozum, pečlivé pozorování a neutuchající nadšení se vzdělávat – to jsou naši

nejvěrnější spojenci v našem úsilí porozumět tomu, co tvoří a udržuje pohromadě samotné nitro přírody.“

Ve svých deseti letech neměl Richard až tak vznešené cíle, i když ho jeho pozorovací talent a vytrvalé úsilí sbírat vědomosti bezesporu předurčovaly k zářné kariéře ve stopách jeho otce. Místo toho – a právě to bylo důvodem jeho odmítání všeho nadpřirozeného – si dal za úkol, že vyřeší všechny hádanky, které mu přinese všední den, například že odhalí tajemství, kde se o sobotních večerech toulá jeho o čtyři roky starší bratr James, o němž si jejich tetičky tajně nůstkářsky špitaly jako o „problémovém dítěti“. Připadal si jako ten slavný londýnský detektiv, jehož dobrodružství na pokračování v magazínu *Strand* zaujatě sledovala jeho matka. Jeho jméno si ale nepamatoval.

„No tak, chlapče, sníš s otevřenýma očima, nebo co?“

Strýcův dunivý hlas vrátil Richarda zpět do reality. Seděli v přeplněném hledišti Divadla kouzel, na dřevěných sedačkách s ohmatanými područkami, a společně s takřka stovkou dalších hostů čekali na začátek představení. Naditá peněženka nebo snad pestré konexe jeho strýce jim zajistily místa k sezení v první řadě, což Richardovi umožňovalo skvělý výhled na vyvýšené pódium, doposud oddělené od diváků karmínově rudou oponou. „Ne, strýčku Thomasi. Prohlížím si jeviště.“

„K čemu?“

Richard na něj vážně pohlédl. „Snažím se zjistit, jestli jsou v něm ukrytá propadla nebo zrcadla, která by mohl někdo použít během představení, a snažit se tak s jejich pomocí vyvolat dojem, že jde o čáry a kouzla.“

Strýc na něj chvilku obdivně hleděl, ale vzápětí se rozchechtal. „Ty

jsi mi ale mazaný uličník!“ A mohutnou pravicí rozcuchal Richardovi vlasy. Zakroutil několikrát hlavou a znovu se opřel.

Chlapec se potají ušklíbl a pokoušel se uvést svůj účes zase do pořádku.

Rozezněly se fanfáry. Lehce plechový zvuk prozradil Richardovu bystrému rozum, že se jedná o postarší gramofonovou nahrávku vycházející odkudsi z prostoru za oponou. Rozsvítil se reflektor a do světla ramp vstoupil muž středních let v černém smokingu. „Dámy a pánové!“ vykřikl. „Srdečně vás vítám na našem dnešním představení ve White House. Jste připraveni užasnout? Jste připraveni nechat se okouzlit? Pak, prosím, pozdravte muže, který na svých dalekých cestách po celé zeměkouli dovedl umění iluze k naprostému mistrovství. Dnes je zde, aby svá kouzla předvedl vám. Prosím o srdečný potlesk pro neuvěřitelného... výjimečného... jedinečného Magistra Hieronyma Brazenwooda!“

Během mužových posledních slov se zvedla opona a publikum začalo tleskat, ale vzápětí mumraj ustal, protože kromě jednoduchých dřevěných dveří stojících uprostřed jeviště nebylo vidět vůbec nic jiného.

„Propána!“ vykřikl majitel divadla s hraným překvapením. „Kdepak je?“ S přehnaně rozmáchlým gestem otevřel dveře a předvedl, že se za nimi skrývá pouze úzký proužek prázdného pódia a nabílená počmáraná stěna. Prošel dveřmi tam a zase zpátky a pak je s pokrčením ramen zavřel. Sotva tohle všechno proběhlo, ozvala se za dveřmi hlasitá rána a ke stropu začal stoupat dým. Dveře se znovu otevřely a stanul v nich asi padesátiletý muž v dlouhém černém fraku, s cylindrem na hlavě a zakrouceným knírem pod nosem, který mu propůjčoval vzhled padoucha-gentlemana. „Omlouvám se. Doufám,

že nepřicházím příliš pozdě," pronesl. V očích se mu šelmovsky zablýsklo a koutky jeho úst se lehce pozvedly vzhůru.

„Tady je: sám velký Magistr Hieronymus Brazenwood!“ zvolal nadšeně majitel divadla. Za smíchu a potlesku diváků pozvedl kouzelník klobouk a uklonil se.

„Skvostné!“ hřměl hlasitě hlas strýce Thomase. „Nádhera!“

Richardovi připadal úvodní výstup poněkud přehnaný. Ale vzápětí se napomenul – není tady proto, aby se bavil, ale aby všechno co nejbledlivěji pozoroval a přišel na kloub několika zapeklitým trikům. Přesto z povinnosti přikývl, protože pochyboval, že by měl strýček pro jeho záměry pochopení.

Vzápětí začalo samotné představení. Nejprve Magistr předvedl několik jednoduchých triků, pár kapesních kouzel, k jejichž provedení, jak se Richard domníval, mu postačily široké rukávy a obratné prsty. A tak kouzelník zdánlivě ze vzduchu vyčaroval růže, které poté rozhodil mezi dámy v publiku, a šestipenci, již si vypůjčil od jednoho z diváků a vzápětí ji nechal zmizet, vytáhl jinému divákovi zpoza ucha.

Posléze vzal půl tuctu stříbřitých kruhů a tím, že s nimi o sebe navzájem tloukl, předváděl, jak jsou pevné a neprostupné. Ale přesto se mu za doprovodu teatrálních gest podařilo všechny kruhy pospojovat tak, že na závěr vytvořily řetěz. Během následující řady karetních triků přemýšlel Richard nad tajemstvím pospojovaných kruhů, až konečně dospěl k závěru, že klíčem k celému triku musí být nějaký skrytý pérový mechanismus. Když se znovu soustředil na dění na jevišti, přinášel zrovna kouzelníkův hubený šedovlasý pomocník asi metr vysoký kulatý dřevěný stůl, jehož vyřezávaná noha připomínala čtyři spojené lví tlapy. Brazenwood si na stůl odložil cylindr, z něž vzápětí vyčaroval malého žlutého ptáčka.

Dvojité dno, pomyslel si Richard a unaveně se pousmál.

Kouzelník vsadil ptáčka do zlatavé klícky a postavil ji doprostřed kulatého stolu. Poté z náprsní kapsy svého fraku začal zdlouhavě vytahovat nepředstavitelně veliký červenozlatý vzorovaný hedvábný šátek a klec jím zakryl. Zešíroka máchl pažemi, zamumlal zaklínadlo, udeřil do šátku a strhl ho stranou. Deska stolu byla prázdná.

„Bravo!“ vykřikl strýc Thomas, chechtal se a tleskal.

Richard přimhouřil oči. Jak to ten lišák jenom udělal? Nikde pod stolem nemohla být skrytá dutina, do které by se vešla celá klícka, stolek stál jen na jedné noze. A nějaké konstrukce se zrcadly by si určitě povšiml už ve chvíli, kdy pomocník přinášel stolek na jeviště. Ledaže... Deska stolu byla relativně silná, jako u stolů, které mají pod deskou ještě zabudovanou zásuvku na příbory. Je možné, že by se klícka po úderu zmáčkla a kouzelník by ji skryl do zásuvky? Ale co by se pak stalo s tím ptáčkem?

Kouzelník mu tuto otázku vzápětí zodpověděl, vyčaroval ptáčka znovu ze svého klobouku a za potlesku publika ho vsadil do další klece. Ale Richard si byl jistý, že tenhle ptáček musí být určitě dvojník, protože kouzelník neměl v žádném případě šanci osvobodit prvního ptáčka z klece a přesunout ho do cylindru, dokud neukončil první půlku svého triku. To ale znamenalo, že je ptáček stále ještě v té kleci. A vzhledem k síle, kterou starý muž udeřil do stolu... Richardovi se najednou udělalo špatně. Sklonil hlavu a ze všech sil se snažil z hlavy zahnat představu rozmačkaného drobounkého ptačího tělíčka. *Kdybych se místo toho všeho přemýšlení raději jenom díval a tleskal jako strýček Thomas...*

Natolik se zaobíral jen sám sebou, že si až opožděně povšiml, že publikum zneklidnělo.

„Proboha!“ vyjekl strýc Thomas.

Chlapec vzhledl a uviděl, že se Brazenwood na jevišti hroutí. Byl předkloněný, levou rukou se ztěžka opíral o stolec, prsty pravé ruky si tiskl k čelu, jako by ho přepadla nesnesitelná závrať nebo úporná bolest hlavy. Měl zavřené oči, obličej stažený do šklebu.

„Lékaře! Potřebujeme lékaře!“ zaznělo zvolání z publika.

Na jeviště s ustaraným výrazem ve tváři přispěchal kouzelníkův pomocník, podepřel svého Mistra a odvedl ho k židli, kterou mu podal neméně rozrušený majitel divadla. Zatímco velký Magistr Hieronymus Brazenwood, který v tu chvíli ani zdaleka nevypadal mohutně, ale úplně obyčejně jako starý křehký muž, klesl na židli, hlavu stále sevřenou v dlaních, předstoupil majitel divadla před diváky a oznámil: „Dámy a pánové! Prosím vás mnohokrát za prominutí této nečekané události, ale jak sami vidíte, postihl Magistra Hieronyma Brazenwooda záchvat slabosti. Něco takového se může přihodit, jak jistě víte, nestává se to sice často, ale i umělce může zradit jeho vlastní tělo. Je mi to nevýslovně líto, ale obávám se, že za těchto okolností nebudeme v našem představení...“, tázvě se otočil na kouzelníka, „...moci pokračovat...“

V tu chvíli ale Brazenwood zdvihl ruku. Zhluboka se nadechl, vydechl a zvedl se ze židle. Ještě potichu prohodil několik slov se svým pomocníkem, nakonec lehce přikývl a obrátil se znovu k divákům a usmál se na ně.

„Ale zdá se, že přece jen pokračovat budeme!“ vykřikl majitel divadla s úlevou, protože si už mezitím očividně dělal starosti jak o své příjmy, tak o pověst divadla. „Jsme tu opět zpátky! Potlesk pro Magistra Hieronyma Brazenwooda!“

Publikum jeho výzvu s bouřlivým nadšením uposlechl a kou-

zelník s lehkou úklonou vyjadřující vděčnost pokračoval ve svém výstupu.

Představení skončilo krátce před devátou. Jeho vrcholem byl číslo, ve kterém se náhodně vybraný mladý muž z publika postavil do bedny, z níž se následně vypařil. Ještě dřív, než se v publiku stačila rozpoutat bouře potlesku, vklopýtal očividně zmatený mladík náhle do sálu skrze vchodové dveře, umístěné na zcela opačném konci divadla.

Zatímco lidé za ním propukali v bouřlivé ovace, vraštil Richard čelo. Tak tenhle trik byl opravdu dobrý, i když... Obrátil se a prohlížel si muže, který se zrovna usazoval zpět na své původní místo. Nevypadal ani zpoceně, ani uříčeně. A kromě toho na cestu z jeviště ke dveřím měl tak jako tak málo času, i kdyby pod hledištěm vedla nějaká skrytá chodba. Znovu si vzpomněl na trik s ptáčkem – v něm jednoznačně figuroval druhý pták. Co když i tady existuje druhý muž, ať už dvojče, nebo dvojník? Pak by to ovšem znamenalo, že náhodně zvolený dobrovolník z publika je součástí triku. Richard začínal pozvolna chápat rozsah klamu, který se na tomto místě večer co večer nabízel.

„Tak co, chlapče?“ Strýc Thomas ho udeřil do paže pěstí. „Bavíš se, nebo se jen rozmrzele rozhlížíš po okolí?“

Richard si hladil bolavé místo a útrpně se ušklíbl.

„Kdepak, strýčku Thomasi. Je to fascinující.“

„Fascinující, říkáš?!“ Strýc pobaveně zachrochtal. „I ty jeden...“

Ale chlapci do smíchu nebylo. Brazenwoodovo poslední číslo mu opět připomnělo trik s ptáčkem a opakovaně bloudil pohledem ke kulatému dřevěnému stolku, stojícímu spolu s několika dalšími kouzelnickými potřebami na okraji jeviště. Ten zmizelý muž se z bedny,

do které ho vstrčili, patrně dostal skrz padací dvířka na jejím dně. Ale ten malý ptáček...? Richard se to prostě musí dozvědět.

Proto jakmile Magistr několika kultivovanými slovy ukončil své představení, dozněl potlesk a diváci začali odstrkovat židle a směřovat k východu ze sálu, vyskočil Richard ze svého místa a cílevědomě zamířil k pódiu. „Promiňte, pane. Pane,“ volal na kouzelníka, který právě sklízel hrací karty a svůj cylindr.

Oslovený překvapeně vzhlédl, a když spatřil chlapce, popošel k němu blíž. Richard si všiml, že je mnohem starší, než usuzoval z jeho černých vlasů a knírku – očividně to byla součást jeho kostýmu. „Co pro tebe může Magistr Hieronymus Brazenwood udělat?“ zeptal se přátelsky, zatímco scházel po pěti schodech vedoucích do hlediště.

„Rád bych věděl, co se stalo s tím ptáčkem, kterého jste během svého triku nechal zmizet,“ prohlásil Richard s vážným obličejem. Koutkem oka zahlédl, že strýček Thomas zpozorněl a vydal se k nim, aby zjistil, jestli jeho chráněncem neprovádí nějaké hlouposti.

Brazenwood překvapeně zdvihl husté obočí.

„Ale vždyť sedí tamhle.“ Ukázal na klec vedle dřevěného stolku.

Richard zavrtěl hlavou. „Ne, pane, tohle není ten ptáček, kterého jste nechal zmizet. Tenhle má na okrajích křídel bílá peříčka. A křídla toho druhého byla celá žlutá.“

Kouzelník se zatvářil překvapeně a poté uznale přikývl. „Jsi velice pozorný mladý muž. Kromě tebe si toho ještě nikdo nevšiml.“

„Tak kde je ten druhý ptáček?“ domáhal se Richard odpovědi. „Je mrtvý?“

„Richarde,“ zvolal strýc Thomas a rozhořčeně zafuněl. „Jak se můžeš takhle hloupě ptát?“ S omluvným výrazem se otočil na Magistra.